

Început de sfârșit

Bragagiu

E târziu și doar ecouri
Aripile lasă-n urmă,
Minunatele tablouri
Se răresc încet, se curmă.

Mai puțin aur în creștet,
Bronzul flutură-n troiene,
Chiar și Soarele-i mai veșted
Auzind venirea iernii.

Frumusețea toamna-și pierde,
Spre pustiu se tot înclină
Doar mai strigă mușchiul verde
Nu știu ce la rădăcină.

Codrul în culori tot scade
Și tristețea o ridică:
S-au dus filele-n cascade
C-a rămas fără nimică.

Frunze prind de poale vântul
Implorându-l să le ieie
De-a cutreiera pământul
Unde-s zări în curcubeie.

Atmosfera este rece
Doar hogeacuri dau căldură
Parcă satul vrea să-ncerce
De-are cerul cer în gură.

Cumpăna pe deal oftează -
Un cocor cărui aproape-i
Căutările de rază
În sinceritatea apei.

O întreb fiindu-i lângă:
„Ce-i cu tine, surioară?
Scârțâiești cu-atâta tângă
Pieptul că-mi porni să doară.

Iată-n ciutura ta plină
Legănate în inele
Cântă vise de lumină

Scrise-n dor curat de stele.

Și în Lună, și în freamăt
De frunziș cu slova vie,
Iar acum ești ca un geamăt
Ce se pierde în pustie.

Și mă simt și eu ca tine
Lebădă fără aripă
Socotindu-mi în decline
Cum se duce clipa-n clipă..."

Îmi închei boanda* întreagă
Și-mi trag cușma mai pe frunte:
Lumea prea devine largă
Pentru tâmpilele-mi cărunte.

Ori vederile mi-s slabe,
Sau culori nu se revarsă:
Pete negre, pete albe
E-n priveliștea rămasă.

Un ecou mai dă alegru
De la-ntârziate călduri...
Și în suflet mi-i alb-negru,
Și noiembrie e-n gânduri...
*Boandă - pieptar
Victor Bragagiu